

ANNA HOUSKOVÁ

1.

Paní Housková se narodila za války v roce 1942 a prožila zajímavý život. Své dětství strávila v jihočeské vesnici Rájov, ale do školy docházela do nedalekého Českého Krumlova.

1:29 „...a tam jsem vychodila celou osmiletou školu.“

Na střední školu poté již nešla

3:13 – 3:27 „Já jsem nešla dál do školy, protože tenkrát byla docela jiná doba.“

Zpočátku tedy začala pracovat ve výrobně provazů v Domoradicích

5:05 – 5:20 „A odtud jsem se odstěhovala do Českých Budějovic, kde jsem nastoupila do Logarexu, jako skladnice a tam jsem vydržela až do důchodu[s2].“

Časem přišlo manželství a s ním také děti. Paní Housková měla děti tři, ale osud k ní nebyl úplně přívětivý. Jedno z dětí zemřelo na vážné onemocnění. Byl to chlapec.

11:14 – 11:20 „Tenkrát když on zemřel, tak to byla rychlá leukemie.“

O svého syna se snažila pečovat do poslední chvíle.

11:27 – 11:31 „14 dní jsem ho měla doma.“

Nakonec bylo nutné chlapce převézt do nemocnice do péče odborníků. Bohužel příběh neměl šťastný konec.

11:41 – 11:48 „Odvezla jsem ho do Prahy sanitkou a po tejdnu v nemocnici potom zemřel.“

2.

Život šel však dále. Přišly velké politické změny.

7:03 – 7:11 „Pro mě se to nezměnilo, já jsem celý život pracovala a myslím, že jsme si žili celkem solidně.“

Na konci osmdesátých let přišla Sametová revoluce a nedlouho po ní také rozdělení Československa. Tzv. sametový rozvod vnímala paní Housková opravdu sametově a k sousední zemi má doposud vřelý vztah.

8:30 – 8:40 „Mám ráda zrovna tak Čechy jako Slováky. A mezi Čechama jsou třeba špatný lidi a mezi Slováky taky... A jinak je to i tak na světě.“

Dnes paní Housková ráda a často vzpomíná na své dětství, které podle svých slov prožívala šťastně i přesto, že tehdy nebylo tolik možností.

13:14 – 13:15 „...byl jenom Pionýr. Do Pinoýra tenkrát chodili vlastně všichni, se dá říct, ale my jsme měli vynikající vedoucí.“

Asi největším zážitkem pro ni byla účast na první celostátní spartakiádě roku 1955, která se konala v Praze. Před samotným vrcholem na strahovském stadionu se konalo několik dílčích spartakiád, té velké se nakonec zúčastnilo téměř 1,7 mil (jeden milion sedm set tisíc) cvičenců.

14:46 – 14:55 „Bylo to krásný cvičení, do smrti na to nezapomenu, bylo to cvičení děti a vojáci.“

Přípravy prý nebyly jednoduché, ale stály za to.

15:06 – 15:24 „Secvičovali jsme to dva roky, nejdřív jsme cvičili v Českém Krumlově, pak jsme cvičili v Kaplici, pak jsme cvičili v Budějovicích a pak se jelo do tý Prahy.“

Životní zážitek byl tak silný, že si dodnes přesně pamatuje na názvy některých sestav a dokáže si vzpomenout také na cvičební úbory, které tehdy jako děti měly na sobě.

15:53 – 16:10 „Nedávno jsem se dívala na televizi a tam byl záběr z toho našeho cvičení. Hned jsem si vzpomněla, my jsme měly sukýnky, kluci pochopitelně trenky, ale měly jsme sukýnky žlutý, zelený a modrý.“

4.

A co nějaká rada do života?

09:11 – 09:21 „Kdo chce dělat a je příčinlivej, tak myslím si, má možnost se uživit. Tenkrát a dneska taky.“